

‘Van Feyenoord kom ik nooit meer los’

TEKST FRANK WAALS
FOTOGRAFIE CORNÉ VAN DER STELT

Dankzij de titel van Feyenoord was Lee Towers weer even een van de meest besproken mannen van Rotterdam. Zelf kiest hij zijn woorden weloverwogen als hij praat over zijn stad, zijn club en de dood. ‘Ik ben 71; de jaren beginnen te tellen, en met de frequentie waarop Feyenoord kampioenschappen behaalt, was dit misschien wel mijn laatste keer.’

W

Wat een maand heeft u achter de rug!

‘Mei 2017 zal ik inderdaad niet snel meer vergeten. Al het goede kwam voor mij samen. Uiteraard het kampioenschap van Feyenoord, maar ook het nieuws dat ik op 30 juni een Edison Oeuvre Award mag ontvangen voor de 46 platen die ik in de loop der jaren heb gemaakt. Een echte vakprijs die ik vergelijk met een Grammy Award en waar mijn ouders apetrots op zouden zijn geweest. Mijn moeder overleed twee jaar geleden op 95-jarige leeftijd en heeft alles wat ik deed dus nog bewust meegemaakt. Mijn vader Krijn is van 1888 en stierf al voordat ik mijn eerste professionele noten zong. Hij was zwaar christelijk, zag niets in het artiestenbestaan en vond dat ik eerst maar eens een vak moest leren om later een boterham mee te kunnen verdienen.’

De maand begon met de herdenking van Pim Fortuyn. Waarom was u daarbij?

‘Omdat ik heel veel respect heb voor de manier waarop hij zich presenteerde, en om uiting te geven aan mijn ergernis van toen, voor de manier waarop hij bij leven door alles en iedereen gedemoniseerd werd. Pim was een buitengewoon charismatische man die ik regelmatig in het Rotterdamse tegenkwam. Hij was geïnteresseerd in wat ik deed en had tot mijn verbazing ook altijd alles van me gelezen en gezien. We hadden gemeenschappelijke vrienden en dachten hetzelfde over het leven.’

En dat voor iemand die toch wat extremer is in zijn bewoordingen dan u.

‘Dat is zeker waar, maar Pim sprak op zijn manier wel de waarheid. Terugkijkend op 15 jaar geleden heeft hij op alle fronten gelijk gekregen, en de problemen waar hij tegenaan

liep, zijn vandaag de dag nog steeds gaande. Ik druk me naar buiten toe nooit politiek uit, maar mijn optreden bij die herdenking was een bescheiden bijdrage aan het respect voor een man die vermoord werd om zijn mening. En met die mening was niet zoveel mis. Met de manier waarop er op hem gereageerd werd wel. Ik zie Ad Melkert nog zitten, hem totaal negerend na een tv-debat. Zo schofferend. Je kunt dan nog zo’n nette politicus zijn, maar daarmee overschrijd je toch een fatsoensnorm.’

Wat doet u als u zoiets voor uw neus ziet gebeuren?

‘Ingrijpen, direct! Bezoekers zijn weleens met elkaar op de vuist gegaan tijdens mijn optredens; als ik zag dat het knokken begon, legde ik de show meteen stil om een praatje met die figuren te maken. “Jongens, we zijn hier toch voor de gezelligheid? Kom op joh, geef elkaar een hand.” Meestal gebeurde dat dan ook en kon ik weer verder. Kennelijk heb ik voldoende uitstraling en autoriteit om op een positieve manier boven de partijen te staan. Ik heb me daardoor ook nooit bang en onveilig gevoeld op het podium. Fans die het podium bestormden? Nog nooit gebeurd. Ik heb 40 jaar lang voor het studenten-corps Utrecht gezongen, waarbij ik optrad in het heilige der heiligen: hun senaat. Het is daar al jarenlang de gewoonte dat de artiest in twee minuten tijd 100 liter bier over zich heen krijgt als hij of zij volgens de studenten wel is uitgezongen. Ik heb echter nooit een druppel gezien. Ik gaf iedereen er altijd netjes een hand en de rotte appels werden met kop en kont beetgepakt en eruit gegooid. Door mijn instelling, de juiste inzet, de wil om in mezelf te investeren en door onder andere 51 keer in Ahoy te staan, heb ik veel pionierswerk verricht. Heb ik op mijn eigen manier een plekje in de showbizz veroverd.’

Mensen als Gerard Cox en Joke Bruijs zijn mondiger. U kiest uw woorden zorgvuldiger. Probeert u daarmee een soort neutraliteit te behouden?

‘Ik ben uit hetzelfde Rotterdamse vaatje getapt, maar misschien iets bedachtzamer. Onnodig tegen schenen trappen, lost niets op. Je mag wel je mening geven, maar let even op de manier waarop. Waarom zou je zeggen dat ik jou een ongelooflijke lul vind, als je een conflict ook kan afdoen met: “Doe niet zo onaardig?” Daarmee geef je de ander geen handvat om op door te gaan en stook je het vuurtje niet onnodig verder op. Misschien gaat het lampje bij de tegenpartij daardoor ook wel wat eerder branden.’ ▶

NIEUWE REVU ONTMOET LEE TOWERS

Waar? In De Kuip.
Wanneer? Donderdag 18 mei, op het moment dat Dirk Kuijt er zijn laatste persconferentie als profvoetballer geeft. **Verder nog wat?** Lee blijkt een perfecte imitatie van André van Duin op zak te hebben. Een toevallige passant zou denken dat niet Lee, maar de komiek hoogstpersoonlijk grappen staat te vertellen in de spelerstunnel waar we de foto's maken.

'Als ik iets niet had moeten doen, was het het Lee Towers Palace beginnen. Miljoenen verloor ik. Schoenmaker, blijf bij je leest'

Johan Derksen noemde u in Voetbal Inside 'afgezaagd'.

'Johan heeft natuurlijk overal een mening over en komt met zijn recalcitrante gedrag overal mee weg. Als je ziet hoe hij bijvoorbeeld Hans van Breukelen en daarvoor Louis van Gaal heeft gefileerd... Dat is niet mis. Het is echter een rol die hij speelt. Omdat scherpe uitspraken van hem worden verwacht, spreekt hij op tv naar verwachting. Ik vind dat soms wel irritant, laat ik dat vooropstellen, maar het is niet iets om me druk om te maken. Af en toe krijgt hij van Jan Boskamp een mep, die dan zegt: "Ik sla je eruit!" Soms zou ik dat ook weleens tegen hem willen zeggen, maar tegelijkertijd is hij ook altijd ontzettend aardig wanneer ik hem tegenkom. Dat onaardig zijn tegen mensen, dat overdrijven, daar wordt hij door RTL voor betaald. Hij zou een voorbeeld kunnen nemen aan onze burgemeester, Ahmed Aboutaleb. Altijd correct en steevast denkend in oplossingen. Zo zei hij in aanloop naar de kampioenswedstrijd van Feyenoord: "Als het zondag niet goed verloopt, dan gaat de huldiging maandag niet door."

Had u er vertrouwen in dat het daardoor goed zou gaan? Ook na de verliespartij tegen Excelsior?

'Jawel. Dat het na die 3-0 op Woudestein alsnog een beetje fout ging, daar kon ik me nog wel wat bij voorstellen ook. Ik denk dat niemand heeft kunnen bevroeden dat we op 7 mei nog geen kampioen zouden worden. We waren er blind vanuit gegaan dat we toen al die schaal omhoog konden tillen, en ik ging dan ook met de pest in mijn lijf dat stadion uit. Meer nog dan ik ooit daarvoor gedaan had. Ik snap dan wel dat er wat figuren een slok te veel ophebben, misschien ook wat pilletjes hebben geslikt en daardoor veranderen in ongeleide projectielen die zich willen afreageren. Zelfs de burgemeester begreep dat en zag dat die kleine relletjes in niets te vergelijken zijn met de chaos in 1999. Hij haalde direct de angel eruit door voor de wedstrijd tegen Heracles alcohol te verbieden. Het werkte perfect.'

Je begrijpt die kleine groep relschoppers, terwijl je zelf nooit drugs hebt gebruikt. Ook je kinderen niet?

'Wacht even, daar ga ik voor het gemak maar vanuit, hè. Zeker weten doe ik het natuurlijk nooit. Ik heb zelf nooit gerookt of welk poeder of pilletje dan ook gebruikt, en ik wilde ook niet dat mijn kinderen zouden roken, ondanks het feit dat ze dat nu alle vier wel doen. Er is zelfs een periode in mijn leven geweest waarop ik elke avond de sigaretten uit hun jaszakken haalde en in de vuilnisbak kieperde. Bang dat het roken ooit over zou slaan naar heftige verdovende middelen en om een signaal af te geven. Ze hoefden het ook niet te proberen om daar tegenin te gaan, want ik was uiteraard de baas in huis. Ik hou zoveel van mijn kinderen en heb bij anderen gezien hoe ontwrichtend die nare spulletjes kunnen werken, dat wilde ik ze niet aandoen. Op school kregen ze gelukkig ook voorlichting over de effecten van drugs, dus ze waren ook niet achterlijk.'

Wat zijn ze uiteindelijk gaan doen?

'De meesten, drie stuks, zijn in de horeca terechtgekomen. Dat is ook de reden dat ik ooit Lee Towers Palace begon, waarmee ik dacht iets voor hen te kunnen betekenen. Nou, als ik iets niet had moeten doen dan was dat het wel. Ik stak op een gegeven moment 80 procent van mijn tijd in dat horecabedrijf en nog maar 20 procent in mijn eigenlijke vak: het zingen. Het werd geen succes want ik zat gewoon aan een dood paard te trekken. Bovendien had ik totaal geen verstand van dat vak. Schoenmaker, blijf bij je leest. Miljoenen verloor ik, maar wel zonder ook maar één gulden schuld te hebben aan iemand. Ik ben een echt mensenmens en wil mijn medewerkers graag naar eer en geweten behandelen, precies zoals ik dat omgekeerd ook graag ervaar. Ik kan slecht tegen onrecht. Als je mij iets flikt wat niet door de beugel kan, dan moet je ook mans genoeg kunnen zijn om daar je excuses voor aan te bieden. Dan is vergeving echt wel weer mogelijk, maar ik kan ook teleurgesteld genoeg zijn dat ik je dan echt even niet moet tegenkomen.'

Ik zie jou toch niet als zo'n gewelddadig type.

'Vooral vroeger was ik best een driftig mannetje. Kort voor de wagen, noemen ze dat in Rotterdam. Ik bokste veel, was beresterk en dat uitte zich door op het Zuidplein, waar we met z'n allen in een rij stonden om een ijsje te kopen, een brandie die de hele rij wilde overslaan beet te pakken, vierkant van de grond te tillen en achteraan weer neer te zetten. Kijk, zo doen we dat: geen woorden maar daden. We waren thuis >

‘Even een hamburger halen bij de McDonald’s is geen goed idee meer. Een wandelingetje van 10 minuten mondt namelijk bijna altijd uit in een tocht van 2 uur’

zo ontzettend arm dat je als kind als een soort paria werd behandeld. Je hoorde er nooit helemaal bij en werd soms straal genegeerd. Daar is uit voortgekomen dat ik zelf op een respectvolle manier met mensen omga. Als jij met je vrienden binnenkomt dan geef ik niet alleen jou een hand, maar ook al je vrienden. Normen en waarden, het is allemaal niet zo moeilijk.’

Een paria bent u allang niet meer. Mensen willen vandaag de dag juist met u op de foto.

‘Wat dat betreft voel ik me een buitengewoon bevoorrecht mens. En als ik tijd heb, geef ik ze allemaal nog dat handje ook. Vroeger liep ik nog weleens de boulevard van mijn woonplaats

Scheveningen op, maar tegenwoordig probeer ik dat minder te doen. Even een hamburgertje halen bij de McDonald’s is zelfs al geen goed idee meer. Een wandelingetje van 10 minuten mondt namelijk bijna altijd uit in een tocht van 2 uur. Leuk, maar je krijg er ook altijd mensen bij cadeau die roepen dat je een arrogante lul bent als je op een gegeven moment toch naar huis wil. Ik heb me daar altijd over verbaasd. Ik doe mijn best om iedereen ter wille te zijn, maar er zijn er altijd een paar die niks met je hebben en het sowieso al belachelijk vinden dat mensen een handtekening van me willen hebben. Wat geeft dat nou? Er steekt toch verder niets achter? Als ik echt anoniem over straat wil, dan reis ik naar Las Vegas. Het mekka van de showbizz, waar ik vanaf 1984 al vele keren vakmatig heb rondgelopen. Met ogen op steeltjes en een accu vol inspiratie en ideeën kwam ik altijd weer terug in Nederland.’

Laten we een sprongetje maken naar de daadwerkelijke kampioenswedstrijd van Feyenoord. Wat deed u in de 38ste seconde van de wedstrijd tegen Heracles Almelo?

‘De Kuip ontplofte en dus ontplofte ik ook. In verband met eerdere optredens elders in de stad, schoof ik pas een kwartier voor aanvang van de wedstrijd aan in de skybox bij Willem van Hanegem, maar voordat ik goed en wel zat, kon ik alweer gaan staan. Toen Dirk Kuijt die eerste goal maakte, kolkte het pas echt in het stadion. 18 jaar hebben we op die titel moeten wachten, en het dal waaruit we langzaam zijn geklommen, was tientallen meters diep. Tot aan de 10-0 bij PSV en de avond waarop de ME met getrokken geweren hooligans uit het Maasgebouw probeerde te weren. Op die extreme factoren zat ik niet te wachten en dus wilde ik toen ook even niets met de club te maken hebben. Er moest hardhandig worden ingegrepen, want elk brandje is te blussen, maar je moet er wel snel bij zijn. Laat je het ontaarden en zelfs ontploffen, dan kun je daarna alleen nog puinruimen. Ik ben dan ook zielsgelukkig dat we weer staan waar we horen te staan: de top!’

Leo Beenhakker zei dat hij het verschrikkelijk had gevonden om als laatste kampioenstrainer de kist in te zijn gegaan. Beseft u ook dat het leven eindig is?

‘Ik hoop op mijn beurt dan weer dat dit niet de laatste keer was dat ik een hulding op de Coolsingel meemaakte. Ik ben 71, de jaren beginnen te tellen en met de frequentie waarop Feyenoord kampioenschappen behaalt, was dit misschien wel mijn laatste keer op het bordes van het stadhuis. 150.000 man die met een en dezelfde ziel

de longen uit hun lijf staan te zingen voor hun cluppie, dat is met geen enkel ander optreden te vergelijken. De Coolsingel is voor mij persoonlijk zelfs de overtreffende trap van al mijn Ahoy-concerten, dus laten we hopen dat ik het nog een paar keer mag meemaken.’

En ook nog steeds goed bij stem?

‘Daar doe ik in ieder geval alles aan. In 2013 was het nog even spannend of ik mijn microfoon definitief aan de wilgen moest hangen, toen ik door artrose een kunstwerveltje in mijn nek geplaatst kreeg, precies op de plek van mijn stembanden. Was dat misgegaan, dan had ik het wel kunnen schudden. De chirurg die me opereerde had me daarvoor al aan een rugblessure geholpen, maar daarbij wel een zenuw onherstelbaar beschadigd. Dat ik daardoor nu waardeeloos loop kan ik echt niet accepteren, maar ik heb simpelweg geen keus. Beter dan dit wordt het niet meer. Ik kan enkel erger leed voorkomen door drie keer per week naar de sportschool te gaan. En dan is mijn vrouw Laura er natuurlijk ook nog. Zij is echt mijn mental coach die me er doorheen sleept. Dankzij haar steun kan ik voor Feyenoord blijven zingen.’

U krijgt er niets voor betaald, toch?

‘Nee, hoeft ook niet. Ik zit in het DNA van Feyenoord en zing op elke open dag, kameraadjes-evenement of hulding. Andere clubs uit de eredivisie hebben ook hun artiesten, maar blijkbaar niet van mijn niveau, waardoor ze niet zo snel opvallen. Als er wat aan de hand is met Feyenoord hangen alle tv-programma’s aan de lijn om mij als praatpaal op te laten draven. Ik geloof niet dat ik na 20 jaar als huiszanger ooit nog loskom van die club, en dat wil ik ook niet.’

Mogen volwassen mannen huilen om voetbal?

‘Ik huil zo vaak. Tijdens het *Wilhelmus*, of wanneer ik een mooie film zie of interessant boek met een gevoelig verhaal lees. Als kleine jongen leerde ik al dat ik mijn tranen gewoon moest laten gaan als ik ze voelde opkomen. Ook mijn vader huilde, net als ik, regelmatig van ontroering of verdriet. Van nu, maar ook van vroeger. Zoals die brand in 1995 in een Antwerps hotel waarbij 25 mensen om het leven kwamen. Ook mijn Laura en ik waren daar binnen, en in de hectiek ben ik haar nog kwijtgeraakt ook. Bang dat ik haar nooit meer levend zou terugzien, ben ik bij buitenkomst opnieuw dat brandende pand ingerend om haar te redden. Ik kan er nu in hoofdlijnen met je over praten omdat ik een klein muurtje om me heen heb gebouwd, maar als ik er echt gedetailleerd over ga vertellen,

beleef ik het opnieuw en huil ik opnieuw tranen met tuiten. Dat wil ik niet, ook uit respect naar de mensen die het niet overleefd hebben.’

U beseft nog meer dat u van Laura houdt omdat u haar bijna kwijt was?

‘Het was het ergste en tegelijkertijd mooiste wat ik heb meegemaakt. Als een ramp niet erg genoeg is dan loop je er gemakkelijk weer aan voorbij. Voor mij persoonlijk was dat die brand in het hotel, maar breder getrokken kan ik dat bijvoorbeeld ook voelen bij Tsjernobyl en de tsunami van een paar jaar geleden. Honderdduizenden doden waren er voor nodig om wetenschappers echt eens de koppen bij elkaar te laten steken, met oplossingen te komen en anderen acties op touw te laten zetten om geld in te zamelen.’

Tot slot de versnelde ronde: Rotterdam of Amsterdam?

‘Rotterdam natuurlijk. *Your home is where your heart is.*’

Kuijt of Van Hanegem?

‘Dat is een lastige, want Willem is me heel dierbaar... Maar gezien het recente kampioenschap moet ik toch voor Dirk kiezen.’

Waar komt die gouden microfoon vandaan?

‘Ik heb dat nooit bedacht, maar in 1984 gekregen van de jongens van Ampco & Flashlight uit respect voor het feit dat ze voor het eerst het licht en geluid in Ahoy mochten doen. Hij is in de jaren daarna met mij meegegroeid.’

Als je morgen dood zou gaan, dan zou je vandaag...

‘Heel veel verdriet hebben.’

Nooit meer seks of nooit meer zingen?

‘Nooit meer seks.’ ✖